

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 marca 2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt RD 176/18 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie art. 322 § 1-3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1) URP postanowił: (1) na podstawie art. 17 § 1 pkt 2) k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 25 października 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 2115 – dalej (...)), umorzyć dochodzenie w sprawie możliwości dopuszczenia się przez radcę prawnego M. R. przewinienia dyscyplinarnego mającego być określonym w art. 64 ust. 1 URP w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., mającego polegać na tym, że dnia 25 czerwca 2018 r. w G. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego w (...) świadomie podać miała nieprawdziwe informacje, jakoby P. P. (1) zaciągnąć miał zobowiązanie dochodzone pozwem - zawrzeć w dniu 02.03.2016 r. umowę pożyczki z (...), podczas gdy z odpowiedzi P. P. (1) z dnia 14 czerwca 2018 r. na wezwanie do zapłaty, przesłanej na adres kancelarii prawnej, w której radca prawny wykonuje zawód, powzięła wiedzę, że P. P. (1) twierdzi, iż zobowiązania tego nie zaciągnął i że doszło do kradzieży jego tożsamości (posłużenia się bez jego wiedzy i zgody przy zawieraniu umowy pożyczki jego danymi osobowymi przez nieustaloną osobę); (2) na podstawie art. 17 § 1 pkt 2) k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1) URP umorzyć dochodzenie w sprawie możliwości dopuszczenia się przez radcę prawnego M. R. przewinienia dyscyplinarnego mającego być określonym w art. 64 ust. 1 URP w zw. z art. 6, art. 11 ust. 1 i ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 25 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., mającego polegać na tym, że dnia 4 października 2018 r. we W. uczestniczyć miała w czynności polegającej na wystosowaniu do P. P. (1) wezwania do zapłaty kwoty 4.219,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20.06.2018 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 642,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wynikających z nakazu zapłaty wydanego w sprawie, w której jako pełnomocnik reprezentowała przeciwnika procesowego P. P. (1), mimo iż miała wiedzę (lub powinna ją mieć), że nakaz ten został przez P. P. (1) zaskarżony sprzeciwem.

Postanowienie zostało wydane po przeprowadzeniu dochodzenia wszczętego na skutek skargi P. P. (1), złożonej w dniu 8 października 2018 r. W trakcie postępowania Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustaliła, że zachowanie radcy prawnego M. R. nie wypełnia znamion czynów, które mogłyby zostać zakwalifikowane jako przewinienie dyscyplinarne, tj. w szczególności stanowić zachowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu czy nienależyte wykonywanie zawodu. W uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała, iż niewskazanie w pozwie o zapłatę złożonym przez radcę prawnego M. R. na pismo, w którym skarżący stwierdza, że nie jest dłużnikiem nie może być rozpatrywane w kategorii przewinienia dyscyplinarnego, gdyż nie pozbawiło to dłużnika możliwości obrony swoich praw. Z kolei pismo z dnia 4 października 2018 r. zatytułowane „ostateczna przedegzekucyjna propozycja spłaty zadłużenia” podpisane zostało przez J. M. zarządzającą windykacją z ramienia Kancelarii (...). (...) sp. k., która tym samym przejęła odpowiedzialność za treść pisma, co nie oznacza, iż treść pisma nie mieści się w granicach działań legalnych.

Postanowienie zaskarżył P. P. (1), który zarzucił mu naruszenie:

1)

art. 6 w zw. z 38 ust. 3-5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że nie stanowi deliktu dyscyplinarnego zachowanie radcy prawnej M. R. polegające na świadomym przemilczeniu w złożonym do Sądu Rejonowego w (...) pozwie przeciwko P. P. z dnia 25 czerwca 2018 roku okoliczności złożenia przez P. P. (1) pisma z dnia 14 czerwca 2018 roku stanowiącego odpowiedź na wezwanie do zapłaty zawierającego argumentację wskazującą na

istnienie poważnych wątpliwości dotyczących przedmiotowej sprawy celem przedstawienia okoliczności prowadzonej sprawy - wbrew prawdzie - jako niebudzących wątpliwości i w efekcie uzyskania w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym - podczas gdy prawidłowa wykładnia postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego prowadzi do wniosku, że opisane zachowanie polegające na manipulowaniu materiałem dowodowym oraz wybiórczym i tendencyjnym przedstawieniu okoliczności sprawy stanowi naruszenie zasad godności zawodu radcy prawnego,

2)

art. 6 w zw. z 38 ust. 3-5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że nie stanowi deliktu dyscyplinarnego zachowanie radcy prawnej M. R. polegające na wysłaniu do P. P. wezwania do zapłaty z dnia 4 października 2018 roku dotyczącego uregulowania należności głównej wraz z odsetkami zasądzonych na podstawie nakazu z dnia 17 lipca 2018 roku zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy w G. I Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt I Nc (...) w sytuacji, gdy na skutek wniesionego skutecznie przez P. P. (1) sprzeciwu do nakazu zapłaty z dnia 6 września 2018 roku nakaz ten utracił moc, co potwierdził Sąd Rejonowy w (...) zarządzeniem wydanym w tej sprawie z dnia 4 września 2018 roku stwierdzającym wniesienie sprzeciwu w terminie i zarejestrowanie sprawy w repetytorium C, co oznacza, że w dniu wystosowania wskazanego wezwania do zapłaty wskazany jako podstawa żądania nakaz zapłaty nie istniał pod względem prawnym, podczas gdy prawidłowa wykładnia postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego prowadzi do wniosku, że opisane zachowanie polegające na kierowaniu wezwania do zapłaty na podstawie nieistniejącego tytułu stanowi naruszenie zasad godności zawodu radcy prawnego.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zażalenie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie, co skutkowało utrzymaniem w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzieliła ocenę zachowania radcy prawnego M. R. dokonaną przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego i również nie dopatruje się w tych zachowaniach cech przewinień dyscyplinarnych.

Po pierwsze, nie jest naruszeniem zasad etyki zawodowej zachowanie, w którym w pozwie o zapłatę przeciwko dłużnikowi nie wskazuje się, że dłużnik przeczy tej okoliczności istnienia zadłużenia, jeśli dłużnik poza twierdzeniem nie przedstawia żadnych dowodów, ani nawet nie uprawdopodobnia swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego słusznie wskazał, iż radca prawny M. R. działająca jako pełnomocnik procesowy powoda - (...) (...) w L. składając w dniu 20 czerwca 2018 roku pozew nie popełniła przewinienia dyscyplinarnego. Pozew został bowiem poprzedzony wezwaniem do zapłaty z dnia 10 maja 2018 r., wskazany był w nim właściwy adres zamieszkania dłużnika i wniesiony był do właściwego Sądu Rejonowego w (...). Skarżący wniósł w terminie sprzeciw od wydanego w dniu 17 lipca 2018 r. nakazu zapłaty (sygn. akt I Nc (...)) i sprawa została wpisana do repertorium C. Oznacza to, iż radca prawny M. R. nie dopuściła się żadnych uchybień, które uniemożliwiłyby P. P. (1) obronę swoich praw w postępowaniu cywilnym. W szczególności nie można obwiniać radcy prawnego za to, że w pozwie nie odniosła się do twierdzeń dłużnika zawartych w piśmie z dnia 14 czerwca 2018 r. Zakładając nawet, że jego treść była jej znana w chwili sporządzania pozwu (datę sporządzenia pisma bowiem od dnia złożenia pozwu dzieli jedynie 6 dni kalendarzowych), to skarżący nie zawarł w piśmie niebudzących wątpliwości dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Jak słusznie wskazuje Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego samo twierdzenie, iż nie zaciągnęło się zobowiązania,

może być przez wierzyciela uznane za niewystarczające, może też budzić wątpliwości co do jego wiarygodności. Nie zostało ustalone w postępowaniu karnym, że ktoś się pod P. P. (1) podszywał, zawierając umowę pożyczki z F. (...), zaś z ustaleń wynika, że P. P. (1) nie złożył nawet zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa w związku z pożyczką będącą podstawą roszczenia. Z tego względu wierzyciel i reprezentujący go pełnomocnik miał prawo te zapewnienia poddawać w wątpliwość i chcieć dochodzić roszczeń od osoby, która figurowała na dokumentach jako zaciągająca pożyczkę i na rzecz której dokonał wypłaty świadczenia z umowy pożyczki. W ocenie Sądu, radca prawny nie miał obowiązku informacji zawartych w piśmie skarżącego zamieszczać w pozwie i tym samym nie popełnił przewinienia dyscyplinarnego.

Odnosząc się do drugiego zarzutu dotyczącego pisma z dnia 4 października 2018 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny również nie dopatruje się naruszenia zasad etyki przez radcę prawnego M. R.. Przede wszystkim bowiem pismo to, zatytułowane „ostateczna przedegzekucyjna propozycja spłaty zadłużenia” wysłała Kancelaria (...). (...) sp. k., działając w imieniu wierzyciela (...) (...) a podpisała je J. M. jako zarządzająca windykacją z ramienia Kancelarii (...). (...) sp. k. Jak słusznie wskazał Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego to ona zatem, a nie pełnomocnik procesowy wierzyciela wzięła na siebie odpowiedzialność za treść pisma. Niezależnie natomiast od tego, kto pismo podpisał, to jego treść bynajmniej nie narusza zasad etycznych czy zawodowych postępowania pełnomocnika. Wskazać bowiem trzeba, iż nakaz zapłaty został wydany 17 lipca 2018 r. i nawet jeśli się nie uprawomocnił, to wierzyciel nie traci uprawnienia domagania się zapłaty – świadczenie może być przez dłużnika spełnione w każdym czasie, nawet po skutecznym złożeniu sprzeciwu. Co istotne, w piśmie wskazano, iż egzekucja rozpocznie się dopiero po uprawomocnieniu się nakazu i nadaniu mu klauzuli wykonalności, a zatem nie wprowadzono dłużnika w błąd co do zasad postępowania cywilnego. Na marginesie można również wskazać, iż nawet jeśli sprzeciw wpłynął do sądu przed wysłaniem pisma z dnia 4 października 2018 r., to z okoliczności sprawy wynika, iż mógł nie być do tego dnia do pełnomocnika wierzyciela skutecznie doręczony. Wobec tego trafne są w ocenie Sądu ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego odnośnie braku popełnienia przez radcę prawnego M. R. jakiegokolwiek przewinienia dyscyplinarnego w związku z pismem z dnia 4 października 2018 r.

W świetle powyższego należało utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 13 marca 2019 r.

Odnośnie kosztów postępowania, wobec utrzymania w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, Sąd w punkcie II postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP zryczałtowanymi kosztami postępowania obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Pouczenie:

Na powyższe postanowienie nie przysługuje środek odwoławczy (art. 426 KPK w zw. z art. 465 kpk i art. 74¹ URP).